

HET SPOORWEGARTSENVRAAGSTUK.

I.

„Maar dat *wij artsen, de oorzaak zouden* zijn, dat het fonds werd opgeheven tot groot nadeel van de leden” deed collega FIJNVANDRAAT zijn motie voor vrije artsenkeuze in den zak houden. Of deze slotsom, *dat wij artsen de oorzaak zouden zijn, juist is*, laat ik voorloopig daar. Veel meer zit de oorzaak bij het bestuur van het Z. en O. fonds, *dat geen vrije artsenkeuze wil*. Want dat dit onmogelijk is, dient nog bewezen te worden. Dat collega FIJNVANDRAAT zijn collega in Weesp, „die een groot gedeelte der vrouwen en kinderen in zijn ziekenfonds had”, groot nadeel doet, schijnt geen gewicht in de schaal te leggen.

Maar, wat zijn *de consequenties uit zijn houding*? Wanneer een fabrikant hier in Twenthe of overal elders, of een politieke vereeniging, of wat ook, een ziekenfonds gaat oprichten zonder vrije artsenkeuze en, hij of het, geeft slechts zijn arbeiders of leden voordeelen, die zij zonder dit ziekenfonds niet zouden hebben, zou hij dan willen, dat de Ned. Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst mij verbod mij aan dit fonds te verbinden? Neen, niet waar! Dit zou tot groot nadeel van deze arbeiders of politiek-georganiseerden zijn. Welnu; laat onze Maatschappij haar „eisch van vrije artsenkeuze” dan maar overboord gooien en maar ophouden met iets als een vakvereeniging te willen zijn.

De spoorwegartsen verdedigen een *scheve* — zaak en die praat noch collega FIJNVANDRAAT noch collega TJEENK WILLINK *recht*.

En met een variatie op het slot van collega FIJNVANDRAAT zou ik kunnen eindigen n.l.: wanneer de spoorwegartsen niet inzien, welk groot onrecht zij hun collega's aandoen en hoe zwak zij de Ned. Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst als vakvereeniging doen staan tegenover ondernemersziekenfondsen politieke en andere ziekenfondsen, dan wensch ik geen dag langer lid te blijven met deze collegae van deze organisatie. Of met een variatie op collega WOLTERSON — zij er uit... of wij er uit.

Borne, 11 Juli 1920.

H. J. STOMPS.

II.

De vraag, of het behoorlijk was, dat de oud-H.I.J.S.M. spoorwegartsen het contract teekenden, waarbij zij zich ook verbonden de vrouwen en kinderen van het personeel te behandelen, kan ik onbesproken laten. Eerst wanneer men het er over eens is, of het Z. en O. al of niet als nieuw ziekenfonds in de oude H. I. J. S. M. plaatsen te beschouwen is, is het antwoord op die vraag gegeven. Dat antwoord hange niet af van het persoonlijk oordeel van dezen of genen al of niet bij het geval betrokken collega, maar worde zuiver gegeven ontdaan van alle mogelijke persoonlijk belang.

Anders is het met de vraag, of het verdedigbaar is, dat het Z. en O. de oud-geneesheeren van de H. I. J. S. M. voor het dilemma plaatste: de vrouwen en kinderen mede behandelen of... anders uw plaats ruimen voor een ander collega. En wij komen hier op de zéér zwakke rechtspositie van de spoorwegartsen, die m.i. in te deelen zouden zijn onder „de losse arbeiders”. Immers wie 20 jaar lang aan een Maatschappij verbonden is, die plaatst men niet voor die vraag, en breekt niet elke verdere bespreking af door te zeggen: „Wij wenschen geen andere hulp voor de gezinnen van ons personeel dan die van den spoorwegarts”. De C.O. zwichtte voor deze stellige en zóó afwijzende houding, vreezend dat bij een eisch harerzijds het geheele Z. en O. zou worden opgeheven. De C. O. had echter haar standpunt niet mogen verlaten, het eenige juiste m.i.. Geen ernstig collega zal willen volhouden, dat de spoorwegarts een noodwendige functie is, de belangen van een veiligen dienst nauw-rakend. Wie dat inderdaad op andere gronden dan de slechte van zijn eigenbelang verdedigt, dien voeg ik toe, dat ik het hem euvel duid, niet met alle macht geijverd te hebben voor „Tramweg-geneesheeren”. Ik heb het voorrecht jaren lang verbonden te zijn aan E. S. M. de electriche spoor, maar nog nooit is het bij mij opgekomen,